

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Irgalomtenger. — Gálosyné Ottlik Myra: Szíved megvigasztal. — Kolossváry Dezsőné: Repülünk. — Dezső István: A templom az én földi mennyországom. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — Központi: Imaszándékunk: A Szentséges Szív megértése. — Oltáregyesületi élet.

IRGALOMTENGER

a Szentséges Szív! És ennek a Tengernek folytonos «dagályára» van szükség, hogy fennmaradjon a világ!

Borzasztóan lecsúsztunk! Neszmélyen — kint az újhegyi dülő szakadécai felé — megindult a föld: kb. 4–5 hold csúszott el helyéről; szőlőtőkék, fák, bokrok, vetések útrakeltek, eltávolodtak egymástól, kb. száz méternyire lecsúsztak. Miért? Mert agyagrétegen állottak és a nedvesség behatolt a rétegegig, mely nem engedte át, hanem sikamlóssá lett tőle és nem tudta tovább hordozni a terhet — a termőföldet, hanem inkább kibújt alóla, elengedte és most nyálkás, szürke agyagsebekkel éktelenkedik az újhegyi gödör partja.

Hasonló lecsúszásokról olvasunk az újságban is.

De az emberiség világszemlélete, vallásossága, élete is hasonló csuszamlást mutat, hasonló alapon. Ott is a semmittevés «szürke agyaga» az, amely nem engedi át magán a «nedvességet» és sikamlóssá válik tőle, nem bír többé el terhet, lecsúsztatja magáról és egészen «szakadozott» képet mutat. Csak a felszínen marad a mostani ember vallásos élete: odavetettségek össze nem kapaszkodó rétegeződése miatt csúszik a régi kompakt szellem helyébe a szétesés mindent feláldozó szelleme: én nem, miért én tennem csak, mások is csak önmagukat keresik és vágyaikért eladnak meggyőződést, elveket, «hazát», vallásos életet, mindent, amiről pár évtized előtt lemondani bűn és becstelenség volt. Az ok: elnyálkásodtak a tartóalpok: hit és hazafiság, lelkiismeret és jellem. A valóságok helyébe látszatok léptek. Előttünk hitté lépett elő az önzés, belekapaszkodva a hazafiságba, lelkiismeretességbe — ahol még egyáltalában létezik —, kiforgatva a jellemet, paradicsomot ígérve a siralomvölgyének, a látszatok lidércfényével. És sokan megindultak és csúsznak, mint a neszmélyi hegyek a szakadékok felé és a csuszamlásos mezők mutogatják sebeiket: a békétlenség és boldogtalanság sebei ezek!

A velencei lagunák árapályi szörnyű képe jut eszünkbe. Hogy festenek a tenger apályakor! Csúnya, utálatos a csúszós, sárga agyagfoltos lagunavilág!

Szinte fölötte él a kiáltás a tenger vize után, amely eltakarja rútságát, lemossa gyalázatát, a sok szennyet eltakarja.

Jézus Szívének irgalomtengerárja kell a világnak is, hogy megmentse attól, hogy szégyenébe belepusztuljon. Ezután az Irgalomtenger után kiált a csuszamlások és szégyenfoltok fölött szemlét tartó lélek: Jézus Szentséges Szíve, az «irgalom és jóság» tengere könyörülj rajtunk és az egész világon!

Mátrai Gyula dr.

SZÍVED MEGVIGASZTAL.

Irta: Gálosyné Ottlik Myra.

E n g e d d ! hogy, bárha önmagamba nézek,
Ezernyi fáradt, bús, esendő folt vár
Kutató szememre s bár elragad az ár
Gránitot, földet... **E n g e d d !** mégse féljek!

Pusztulás, bűn, halál ül a Földön,
Aki jött, annak mind: mennie kell.
Dermedt halottá lesz, aki ma énekel,
Vetések fölé ömlik vízőzön.

E n g e d d ! hogy mégse! mégse féljek!
T u d j a m : törvény ül a zűrzavar fölött
S a Halál fölött is, Isten örködött...
T e Jézusom! És értem lüktet a **S z í v e d !**

REPÜLJÜNK.

Repüljünk a sasokkal,
Lebegtessük lelkünk szárnyait.
Versenyezzünk minél magasabbra,
Kutassuk a mennybolt mélységeit.

Ne legyen lepkeszárnyunk,
Amely lehull erőtlenül,
Lelkünk fel a csillagokhoz
Reménységgel menekül.

Ne legyen lepkeszárnyunk,
Hogy boldogan mondhassa szánk,
A repeső, a vakmerő szót:
Itt vagyunk, Atyánk!

Kolossváry Dezsőné.

A templom: az én földi mennyországom.

II.

Vakon születettnek micsoda új világot jelenthet a szemében fölcillámló első fénysugár és a működni kezdő látóképesség! Mily boldogságtól sugározhatik a szeme, ha rátekin az Ursten csodás szép természetvilágára, annak ezernyi változatos pompájára és kezdi megismerni az Isten jószágát és szeretetét. Hiszen eddig erről csak halvány sejtelme lehetett, de azt elgondolni, megérteni nem tudta. Hogyne lenne tehát boldog, amikor most látja is, érti is — és ezt a szép világot Istenben a magáénak ismeri.

Ha ilyen benső és örvendetes átváltozást jelent a testnek látó szeme: mi lehet akkor a látó és szemlélő lélekkel, ha az az égi fény mellett megtanul nézni és értékelni minden külső és belső, látható és láthatatlan, természetes és természetfölötti, mulandó és örök dolgot. A lélek látó szeme: az isteni kegyelemmel működő isteni hit. Nemcsak világít, de erősít is. Bevilágítja földi és örök életemet, de erősíti is testemet-lelkemet és minden porcikámat Istennek és az örök életnek szent szolgálatára.

Ennek az égi fényt, lelki erőt, boldog örömet árasztó szent hitnek is közvetítője: a templom, az Isten háza.

II. A templom Isten szolgálatára és szeretetére segít.

1. Isten gyermekévé tesz a *kereszttség szentségében*. Ekkor lelkem megtisztul az eredeti bűntől (és a kereszttség előtt elkövetett minden egyéb bűntől is). Természetfölötti életre születek és a mennyország örököse leszek. A legdrágább lelki kincset és erőt: a megszentelő malasztot és azzal együtt az isteni erények (hit, remény, szeretet) és az erkölcsi erények (okosság, igazságosság, mértékletesség, erősség) csiráit kapja lelkem az Istentől, hogy Hozzá hasonló és méltó legyek.

2. Az Isten gyermekeinek kötelességeire tanít a *szentbeszédben*. Isten és felebarátunk szeretetére, önmagunk megbecsülésére, méltóságunk szerinti szent életre buzdít *közös imáiban*. Erre az életre és annak küzdelmeire erősít, a test, világ és az ördög kísértéseinek legyőzésére felvértez és egyben a krisztusi élet apostolává avat: a *bérmálás szentségében*.

3. Jézus társaságát kedveltem meg velem, amikor különféle ájtatosságokkal és egész napon át nyitva hagyott kapuival folyton sürgeti, hogy gyakran látogassam meg az *Oltáriszentséget*, a templomunkban érettünk élő, isteni Üdvözítőt. Menjek Hozzá bizalommal, szeretettel és társalogjak Vele bensőséggel, áhítattal. Beszéljem meg vele minden ügyemet, kérjem ki tanácsát minden fontosabb dolgomra. Ne idegennek, hanem lelkem legjobb Barátjának tartsam Jézusomat. Így tanulok Tőle, buzdulok szent példáján és kérem segítségét, áldó, szent kegyelmét. A *szentmise* imádságaiban, följánlásában és áldozatában a szent áhítat kegyelmével támogatom, hogy mindig ott legyek Jézusom mellett, Neki éljek, Neki haljak és Övé lehessen mindenkor. — A *szentáldozásban* Jézusunknak örök életet adó szent testét és vérét nyújtja nekem, hogy testemet és lelkemet megerősítse és megőrizze az örök életre: és én Jézussal és Jézusért éljek.

4. A végtelen Szentség megkönyörül a bűnösön, szent életre hívja, bűnbánatra segíti és őszinte gyónás után megbocsátja a bűneiket, megtisztítja és megszenteli a lelket a *bűnbánat szentségében*. Hány millió és millió lélek nyugalalmát, elvesztett szépségét, érdemét és buzgóságát szerezte vissza az önmagába-

szállásra és bűnbánatra hangoló szent hely! Hány lelki halott föltámasztásának örvendhetett az Istenháza és vele a mennyország, amikor látta a gyóntatószék irgalmas diadalát.

5. A nagybeteg részére is a templom tartogatja az orvosságot. A szent olajat őrzi tisztelettel, de mindjárt nyújtja is, hogy a pap idejében elláthassa a beteget Isten kegyelmével. A *betegek szentsége* testileg-lelkileg segíti a szenvedő embert. Bűnének utolsó maradványait is letörli lelkéről, lelki békét ad neki, testi bajait is enyhíti, sőt még az egészségét is visszaadja, ha az lelkének javára válik. Halál előtt erősíti és vigasztalja a lelki harcban — és boldog halálra készíti elő. Szenvedő testvéreink igazi jötevője, a mennyország előkészítője: az utolsó kenet szentsége.

6. Az *egyházirend szentségében* kap Krisztus Egyháza új apostolokat és lelkipásztorokat. Számokkal kifejezhetetlen az a sok jó, amit a lelkek tanítása, segítése, megszentelése és örök boldogsága érdekében tesznek az Úr Jézus papjai a világ minden részében. A templomban szentelik föl őket, ott kapják a papi hatalmat is az isteni ige hirdetésére, a szentmise bemutatására és a szentségek kiszolgáltatására, hogy a lelkeket megszentelhessék. — Az Anyaszentegyház szerzetesei is a templomban esküsznek örök hűséget Jézusnak, hogy az evangéliumi tanácsokat (engedelmesség, szűzesség, szegénység) megtartják, tökéletes életre törekvenek és szóval, példával, imádságukkal segítők és apostolai lesznek Krisztus ügyének. Csak Isten a megmondhatója: mennyi könnyet töröltek le a szerzetesek kórházaikban, hány lelket mentettek meg a missziók árvaházaiban, szegényotthonaiban, a poklostelepeken stb. És hányat segítettek a krisztusi és tökéletes életre, a papi és szerzetesi hivatásra és örök boldogságra. A mennyei szentek bizonyára mindig boldog örömmel tekintenek a templomra, mert ott nevelődnek az ifjú szentek, de azok tanítómesterei a lelkekért életüket fölládozó hitvalló hősök és vértanuk is.

7. A család és vele együtt az egész emberi társadalom is igen sokat köszönhet a templomnak. Ott veszik föl a *házasság szentségét* az élettársak. Ott kapják meg Isten kegyelmét egész életükre, hivatásukra, önmagukra és családjukra. Ezt a nagy szentséget nem hiába szolgáltatja ki szép szertartásokkal az Egyház. 1. Kéri az Isten áldását buzgó imádsággal; 2. Isten szeretetében gyarapodni és erősödni folytonosan; 3. egymást szeretni, becsülni, Istenhez és egymáshoz hűnek lenni; 4. a gyermeket Isten áldásának tekinteni, neki örülni és fölnevelni annyit Isten szeretetében, amennyit Isten ad; 5. egymásért és egymás boldogításáért élni, dolgozni és áldozatot hozni. E szülők eme lelkiismeretes kötelességteljesítése biztosítja az Isten mindennapi segítségét és áldását is apának, anyának és gyermekeiknek.

8. A templom közvetíti a családot és annak minden egyes tagját megszentelő *szentelményeket* is. Hogy az ember születésétől kezdve Isten oltalma alatt legyen és megszentelődjék testileg-lelkileg, bármiféle hivatásban is szolgál az Istennek.

Ime, az én földi mennyországom: ennyi mindenfélét ad testemnek-lelkemnek, életemnek, földi és örök boldogságomnak. Nem túlzok, amikor a zsoltárossal én is mondom: «Mily édesek a te hajlékaid, Seregek Ura, Istenem! — Sóvárgó vágy emészt a lelkeken — Az Istennek csarnokai felé, — Testem és lelkem ujjongva repes — Az élő Úr elé . . . — Örvendeztem, mikor mondták nekem: — Az Úristennek megyünk hajlékába! . . . Boldogok, akik hajlékban élnek — És mindörökké Téged dicsérnek . . . — Csarnokaidban egy nap többet ér — Egyéb napoknak ezrinél». (121. és 83. Zs.)

Az én földi mennyországom — a templom — ezt tanítja: Boldog akarsz lenni? Akkor élj Isten szeretetében, az Istennel egyesülve! Élj Isten jelenlétében, élj az Istenért. Szép lesz az életed, még szebb lesz a haláloed és igen boldog az örökkévalóságod.

Dezső István.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus eucharisticum.)

(Folytatás.)

II. A legméltóságosabb Oltáriszentség.

1. A szentáldozás kiszolgáltatójáról.

A szentáldozás rendes kiszolgáltatója csak a *pap*, rendkívüli a — püspök vagy a plébános súlyos okból adandó engedélyével, mely szükség esetén jogosan feltételeztetik — a *diakonus*. Minden pap mise közben, vagy közvetlenül mise előtt vagy után kiszolgáltathatja a szentáldozást, s misén kívül is minden papnak megvan ez a joga; ha idegen, úgy a templom igazgatójának legalábbis feltételezett engedélyével. *Betegekhez* a szentáldozást nyilvánosan vigyék, hacsak igaz és észszerű ok másképp nem javallja. Betegekhez — még nem plébániai híveikhez is — a szentáldozást nyilvánosan a templomon kívül vinni, saját területén belül a plébános joga és kötelessége, más papok ezt csak szükség esetén vagy a plébános vagy a püspök, legalábbis feltételezett engedélyével tehetik. A szentáldozást beteghez *privátim*, azaz a Rituale előírásainak (velum, lámpa) mellőzésével minden pap viheti, annak a papnak, akire az Oltáriszentség őrizete bízva van, legalábbis feltételezett engedélyével, de ha magánosan viszik is a beteghez a szentáldozást, e nagy szentség iránti tisztelet és illendőségről az Apost. Szék által előírt szabályok betartásával kell gondoskodni, ez pedig a S. C. de disciplina Sacr. 1912 dec. 23. dekr. szerint: a pap kabátja alatt stólát vigyen, a pyxist a nyakába akasztott zacskóban keblébe rejtse s egy hívő kíséрге. A szentáldozást *útravaló* gyanánt akár nyilvánosan, akár *privátim* beteghez vinni a plébános joga és kötelessége, kivéve a haldokló püspöknek a káptalan első méltósága, szerzetes házak lakóinak a szerzetesi előljáró, apácák házaiban a rendes gyóntató szolgáltatója ki.

A pap a szentáldozást saját szertartása szerint *kovászos* vagy *kovásztalan* kenyérral szolgáltassa ki. Ha azonban a szükség sürgeti s nincs más szertartású pap kéznél, szabad a keleti papnak, aki kovászosat használ, az Oltáriszentséget kovásztalan kenyérral kiszolgáltatni s viszont latinnak vagy kovásztalant használó keletinek kovászossal kiszolgáltatni, de mindegyiknek meg kell őriznie saját kiszolgáltatói szertartását. Az Oltáriszentség csak *kenyér* színében nyujtassék.

(Folyt. köv.)

«Necsak Jézus áldozatos «testi» szenvedései fölött elméledj!... Menj tovább, mert *lelkiszüneted* fölötté állanak az előbbieknél. Szüntelen gondold *Istenre*, aki a «Fiú»; aki nem állott az örök fényességből lejönni hozzánk az ítéletig tartó szürkeségbe s lépten-nyomon belebotlani a bűnös emberi élet mindennapi alacsonyrendűségébe, a roppantarányú eltávolodásba!... Ha állandóan csak *Jézus Krisztus* testi áldozata fölött elméledsz, *állandóan* a Földön csetlesz-botlasz; *Jézus Krisztus* lelkiszüneted tüstént összekötnek s kötelékben tartanak az Éggel, a Szentháromsággal!»

Olcsvay Géza.

ÜMASZÁNDÉKUNK

A Szentséges Szív megértése.

A szamariai asszonyoknak mondott krisztusi szavak: — «Ha tudnád az Isten ajándékát» — jogosan alkalmazhatók a Szentséges Szívre, amelyet még mindig nem eléggé ismer a világ. Sőt nemcsak a «világ», hanem a katolikusok sem. Hány katolikus testvérünk van, aki nem gondolkozott még mélyen Jézus Szívéről! Hány — Jézus Szívét — tisztelő van, aki nem jut el ennek a kultusznak a «mélységei» és «magasságai», «szélessége» és «hosszúságai»-nak ismeretére és a benne rejlő boldogság megértésére!

Jézus Szentséges Szíve, isteni Szív, az «Isten szent főliségének temploma», s mint ilyen, magában is imádás tárgya. De azontúl is imádást érdemel sok más, amit a Szentséges Szív jelképez. Ilyenek: 1. *A végtelen Szeretet*, amelynek kohója, lángtengere a Szentséges Szív; «Ime a Szív, mely kimondhatatlanul szereti az embereket».

2. Ebből a szeretetből folyó határtalan *könyörület*: az az irgalom, mely esedezik azért, hogy fogadják el a bűnösök feléjük nyújtott karjait és engedjék magukat üdvözíteni, mert az Úr nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen: «a bűnösök Szívemben az irgalom kimeríthetetlen forrására talál-nak», a kegyelmek óceánja hullámozik előttük e Szívben, amely elég az egész világ, — a legnagyobb bűnös — üdvöztetésére is.

3. *Az erények tökéletes példája*: «A minden erények mélységé»-ből jön a visszhang, amikor bármelyik erény nevét kiáltjuk belé; akármelyik erény gyenge hangvilláját szólaltatjuk meg előtte, mind az óriás harang rezonál reá, mert minden erény az Ő természetéhez tartozik: isteni méretek végtelent «betöltő» tökéletességében van meg e Szívben minden erény.

Ime ez az egy-két vonás abból a csodálatos világból, amelyet a Szentséges Szív élénk tár! Hátha hatásait látnók! Hátha áldásait szemlélhethetők! Hátha az általa üdvözültektől hallanók «kibeszélhetetlen jótéteményeit»! Bizony vonzana, mint a mesebeli mágneses hegy, amely magához vonzott minden hajót, amelyben vasalkatrészek voltak. S ezt olyan erővel tette, hogy a hajók hozzávágódva belepustultak. Jézus Szívének vonzásai csak a bűnt pusztítják el bennünk, de helyette életerővel ajándékoznak meg, amelynek többé nem «fzlik» a bűn.

4. Ez a Szív ajándékozta nekünk az *Eucharisziát* és ebbe a csodálatos Szentségbe rejtőzködött el, hogy közel legyen hozzánk, és itt sugározza végtelen szeretetét, árássa irgalmát, tanítsa az erények stílusát és mindenkinek mindene legyen: *azért jöttem, hogy életük legyen és hogy bőségesebben legyen!*

Oltáregyesületi Testvér! nézz bele ebbe a Csodába! Mélyedj el szemléletébe! Imádási órádban merülj el a Szentséges Szív «tanulmányozásába» a fentemlített pontok szerint! Tapasztalni fogod, hogy igaz mind, amit mondtunk, sőt csak alig valami a tökéletességek kimondhatatlan valóságából az, amit leírtunk. «Hulljunk porba» a Szentséges Szív oltára előtt! Kölcsönözzük a szeráfok szeretetét, a kerubok lelki erjét és hívjuk meg az egész mennyországot a lelkünkbe, hogy méltó imádást termelhesen a lelkünk a Szentséges Szív hónapjában és ennek a Szívnek igaz ismeretét terjeszteni óhajtó vágyaink az ima és bátor apostolság reflektorfényével hasogassák meg azt a «sötétséget», amelyben katolikusok is élnek, akiknek üdvét óhajtja és magában hordja a Szív, az elhidegült és beteg világ sötét egének Reménycsillaga.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Jézus Szíve hónapjában igyekezzünk engeszteléseinkkel elérni a Szent-séges Szív szellemét. Járjunk a lelki élet mély útjain — lélekben és igazságban!

Ürnapján tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség diadalünnepe legyen ez a nap: az én lelkemben, mások lelkében, az ürnapi körmenet impozánsa tételében. Gondolkodjunk egy kicsit arról, hogy mit tehetnénk egyénileg, mivel járulhatnánk hozzá ahhoz, hogy az Ürnap nálunk az idén még szebb és még tartalmasabb ünnep legyen. Ne térjünk ki az erről való elmélkedés elől. Fogadjunk be gondolatokat, lelkes terveket, ha másoktól jönnek is ugyanezen szent cél szolgálatára! Versenyezzünk — főképpen — az Ürnap lelki értelmének kidomborításában: Ez a hittitok, az oltár titka, élő való-ság: a hallgatag Szentostya, az eleven Istenember, az önmagát értünk feláldozó Krisztus, a halált legyőző, feltámadása dicsőségének teljében tündöklő Ur Jézus maga: az örökkévalóság Királya, a Krisztus-király!

Kánter Károlynak, az Oltáregyesület magyarországi legnagyobb apos-tolának egyik különösen kedves gondja volt a betegeknek szentségekkel való ellátása. Nemcsak a saját plébániájára, de egész Budapestre kiterjedt ebbeli buzgósága. Elég volt megtudnia (gyónói, oltáregyesületi terjesztők bemondása), hogy valahol súlyos beteg van, akihez hozzátartozói nem hívnak papot, akkor ő minden más gondját félretéve sietett a beteghez. Többször valóságos harcot vívott a hozzátartozókkal, hogy a beteghez beengedjék. (Ez most nekünk furcsán hangzik, de abban a liberális világban sok ilyen gondolkodású család volt. Elő-fordul, sajnos, most is, hogy a hozzátartozók féltik a beteget nehogy «megijed-jen» a paptól. Igazán nem kell bizonyítani, hogy mennyire hamis ez a félelem. Hisz a beteg, ha esetleg «meglepődik» is, de utána megnyugszik, béke költözik a lelkébe, boldogan várja azt, amit a jó Isten neki szánt! szentebbül folytatni a földi életet, vagy elmenni «haza!», az örök boldogságba.) Ebben a viaskodásban *angyali türelme* volt.

Megtörtént egyszer, hogy este 1/2 10 órától reggel 3 óráig ült egy előszobában és csendesen imádta a nála levő Legszentebb Útravalót, míg aztán a hozzátartozók makacssága megtört és elláthatta a beteget a szentségekkel.

Oltáregyesületek, nekünk oltáregyesületi életprogramunkban külön pont a betegek szentségekkel való ellátásának szorgalmazása. Tegyük ezt buzgón és Kánter Károlyéhoz hasonló tapintattal, türelemmel és kitartással.

Erdély, Nagyvárad, Szatmár egyházmegyei Oltáregyesületek csatla-kozása az Országos Központozhoz küszöbön áll. Szeretettel fogadjuk őket eucha-ristikus közösségünkbe!

VÁTELJES • BÜCSÜK

Június 5., 6., 12. (és az Ürnap nyolcada alatt bármelyik napon), június 21. (Mária szeplőtlen szíve napja!), június 24. és 29. Egy tetszés szerint választott napon, az egyéni imádási óra napján és a havi ájtatosság napján (föltétel a közös szentáldozáson és az oltáregyesületi szentbeszéden való részvétel). *Központi.*

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**